

ГЛАСНИК УДРУЖЕЊА ЛОЖАЧА ДРЖАВНИХ ЖЕЛЕЗНИЦА И БРОДОВА У БЕОГРАДУ

Stručno Udruženje Ložaća Državnih Železnica i Brodova u Beogradu
Glasilo Udruženja Kurjačev Državnih Železnica i Brodov v Beogradu.

Kancelarija Udruženja i redakcija ista nalazi se pri ložionici državnih železnica Beograd. Čekovni račun br. 56551.

ГОД. XIII.

Излази 12 пута у години.
Поједини број 1 динар
Годиш. претплата 12 дин.

Izlazi 12 puta u godini
Pojedini broj 1 dinar
Godiš. pretplata 12 din.

Ishaja 12 krat v letu
Posamezna številka 1 din.
Letna naročnina 12 din.

Београд 25 Октоб. 1936
Beograd 25 Oktobar 1936
Beograd 25 Oktobar 1936

Број 10

9-ОКТОБАР

Две године од смрти

Краља Мученика

Ево прођоше пуне две године од тужног дана, када је пала наша племенита жртва, наш Велики Краљ Александар I. Колико је било гнушање културног човечанства, не треба понављати, јер су тада све новине широм целог света осуђивале варварске иступе политике, која је најмила убице, да би прекинула Његов започети рад за утврђивање мира у свету. Због тога ће девети октобар остати трајно светао помен велике жртве наше династије и наше велике нације и још јаче ће нас учврстити у моћне редове, па узимамо баш овај дан као успомену на једну велику жртву, с тим да нам да пострека за даљи рад имајући увек на уму последње речи Нашег покојног Краља:

„Чувајмо Југославију“!

Sa osvećenja zastave pododbora Vinkovci

Nedelja 13 septembar, za nas ložače osvanuo je dan pun radosti. Gosti iz Obl. Uprave Subotica, sa svojim drugovima iz pododbora, putuju jednim te istim vozom. Pobesnela lokomotiva kao da zna gde nas nosi sve se bliže približuje željenom cilju. U vozu pesma za pesmom. Naše raspoloženje i naše pesme ostavili su lep utisak i na naše saputnike, te smo često bili upitani kuda idemo? Kad smo našim radoznalim saputnicima kazali da idemo da učinimo ono delo i da izvršimo onaj posao koji će zlatnim slovima u istoriji i u analima ložačevima biti zapisano, radoznalost kod saputnika rasla je sve jače. Ovo se potezalo dok god nismo rekli da idemo da u Vinkovcima osvetimo pododborsku zastavu koja je prva u našoj divnoj i omiljenoj Kraljevini Jugoslaviji.

Prelazimo Dunav i dolazimo u Slavoniju, a naše pesme sve odjekuju kroz lepe slavonske šume, Nestrpljivo čekamo kada će naši drugovi kondukteri viknuti Vinkovci. Dolaze Vinkovci, a na izlazu čekaju naši vredni drugovi, na čelu sa svojim vrednim i neumornim drugom Čuićem Nikolom. Ovaj naš drug užurbano radi na sve poslove i njemu se može samo zahvaliti uspešnoj organizaciji. Motor, od auto taksia se pale, zvrje na sve strane i nose nas k odredjenom mestu u kafanu „Lehner“ (Potočnjaka). Tek što smo seli, u kafani nastaje komešanje kod drugova, jer nam dolaze gosti i drugovi iz Beograda. U kafani žagor, a pozdravljanju nema kraja. Sat pokazuje 12.05. Tako su zapaženi da su bili prisutni g. g. Ristić Mihajlo, nadz. lok. Dimić Ilija, šef računovodstva Dir. Rečne Plovidbe, Milan Marković, Miloš Čosić, Filipović Lazar, Veseljko Bilandžija, Dimitrije Daskalović i Srećko Kovačević. Pričanju kraja nema, ali to naše pričanje prekida raznosac depeša koji drugu Čuiću, uručuje 3. komada depeše kao čestitke. Primećuje se radoznalost kod prisutnih. U tom času dolazi barjaktar vozopratnog manevarskog osoblja, Lučić sa drugom Kesegi i zauzimaju svoja mesta.

Zvanice se redjaju sve više i više. Počinje ručak. Jela se iznose po želji drugova i gostiju. Padaju vicevi i šali nema kraja. Opšte zadovoljstvo i raspoloženje kod sviju prisutnih. Posle ručka odredjeni drugovi spremaju se za doček kuma gosp. Dimitrija Naumovića, Generalnog Direktora. Motori auto taksia opet se pale polaze k stanici. Na stanici za doček kuma vidimo g.g. Ing. Jocića načelnika Maš. O. Dir. Sub. sa šefom ložionice Ing. Dešić Vukanom. Ing. Jovanovića, šefa sekcije, Ing. Miloševića, pom. šefa lož. Vinkovci, Stojanovića, šefa službe. Olujića, šefa stanice i druge. Nestrpljivo drugovi čekaju na stanici, jer motorna kola sa kojim treba da nam dodje kum nepokazuju se. Tek nakon nekog vremena čula se neka tutnjava, a lica se jedno na drugog smeškaju. Srce jače bije kod svakoga, a krv čini svoje i daje nam crvenilo obraza. Ulaze motorna kola, a mi smo stali u špalir i čekamo našeg kuma. Prvi iz kola je izašao naš kum u pratnji svoga sekretara. g. Mike Popovića, i pomoć. Oblasne Dir. Beograd gosp. Vladimira Žakića. Istim kolima su doputovali još i g. g. Načelnik M. O. Gen. Dir. Ing. Zdravković, šef kolskog odseka maš od. Gen. Dir. Ing. Ković, Ing. Dragičević, šef lož. Beograd, Ing. Pecić, Ing. Bojić, Ing. Stanković, Momčilo Jovanović, činovnik ka-

bineta Gen. Dir. Žika Popović, činovnik Oblasne Direkcije Beograd. Dok je kum sa užom pratnjom obilazio ložionicu, dotle smo svi čekali na peronu njegov povratak, a nakon njegovog povratka seli smo u odredjene automobile i otišli u već pomenutu kafanu, odakle treba da otidemo na trg „Kraljice Marije“. Pred kafanom nas je čekala vojna muzika, spremna za polazak. Radoznali svet pomešao se među nama. Objavljuje se polazak, a muzika svira marš. Napred nosi zastavu vozopratnog manevarskog osoblja drug Lučić, sa drugom Kesegi, a pored njih nosi se naša još neosvećena i nerazvijena zastava, a koju nosi naš drug Čupić Marko. Dužina puta bila je vrlo kratka. U povorci je uzeo učešća oko 250 koje članova. a koje gradjana. Protu gosp. Sušić, počinje osvećenje, koje je trajalo dosta dugo. Između napomenutih gostiju zapaženi su sledeća g. g. Zlobec, koji je bio kao izaslanik komandanta 17 peš. puka. Zatim Dr. Marić, gradonačelnik, Dr. Špiger, pol. pristav. Sav kolski i pešački put bio je zakrčen, a policija drži red. Posle osvećenja, koje je kao što sam naveo dugo trajalo, kum zastave pa i ostali vidjeniji gosti čestitaju predsedniku pododbora drugu Čuiću Nikoli. Potom drži govor kum zastave u ime gosp. ministra Saobraćaja i u ime njegovo, te je između ostalog rekao: želim iz sveg srca, da se pod zastavom radi na sve dobro nama, Kralju i Otadžbini. Moli prisutne, da se klikne kralju Petru II. Živeo! Svi prisutni kliću Živeo Kralj Petar II. Zatim kum kliče, da živi naša Jugoslavija, da živi Jugoslovenski narod. Prisutni iz sveg glasa pozdravljaju reči kumove.

Sada se povorka vraća, a gosti i drugovi sa svojim familijama ulaze u baštu, gdje im je u zasebnoj prostoriji priredjena večera. Sama sala dupke puna, te se moralo sedeti pod saletom same bašte. Stolovi ispunjeni raznim cvećem, a žene i deca naših drugova uz zvuke vojničke muzike se sa ostalim gostima vesele. Na svima licima se vidi radost i veselje. Muzika koncertira, a aplauz sa sviju strana se daje. Pre nego što se je večera počela iznositi, opaženi su kao gosti komandant pogranične trupe i pravoslavni sveštenik gosp. Stevan Čvorkov. Odmah posle večere, ustaje i govori predsednik Centralne Uprave drug Čosić.

Gospodine generalni direktore, gospodo izaslanici poštovani i cenjeni gosti i drugovi.

Neobično sam sretan, što je meni pripala čast da vas u ime centralne uprave kao predsednik i prestavnik svih ložača državnih železnica i brodova pozdravim sa dobro nam došli!

Poštovana gospodo, pre no što bih vam izneo značaj današnje proslave želim, da u kratkim potezima iznesem postanak i cilj našeg udruženja.

Imajući u vidu da samo ujedinjeni predstavljamo silu i moć i mi ložači u 1924 godini ujedinili smo se u ovo udruženje, čiji je cilj da se socijalno i ekonomski potpomažemo a takodje i da se putem našeg udruženja i naših pretpostavljenih usavršavamo za svoju tešku napornu ložačko železnišku i brodarsku službu.

Docnije su nam prišli i naši drugovi sa brodova videći i uvereni, da samo tako jedna zajednica i zajednički rad vode željenom cilju kao što i čuvena narodna poslovića kaže „jedan za sve svi za jednog.“

Današnja svečanost veliki je ponos za nas garave lo-

žače, jer naš generalni direktor gospodin Dimitrije Naumović, primio se kumstva naše prve zastave i nama ložačima i dalje dao potstreka za opšti naporni rad za dobro našeg mladog Kralja i Otadžbine.

Društvena zastava izradjena je kao i državna zastava, koja pretstavlja simbol jedinstva svijua nas Jugoslovena na dobro našeg Kralja i Otadžbine.

Pored nas, pododbor udruženja ložača u Vinkovcima napravili su ovu zastavu i oni su prvi učinili ovu svečanost radi osvešćenja iste. To je lep i poučan primer za sve nas Jugoslovene, jer otvaranjem zastave znači to, da se uvek svi mi ložači i brodari sakupimo u jednu nerazdvojnu celinu kao što je naša velika i lepa otadžbina, i da time dokazemo veliko delo da smo uvek odani našem mladom kralju Petru II i našoj miloj otadžbini.

Ložačima pododbora Vinkovci želim da nas ova zastava, koju danas krštava naš uvaženi i cenjeni počasni predsednik inženjer gospodin Dimitrije Naumović, prikupi pod nju sve nas od Ljubljane do Devdelije i od Dubrovnika do Subotice i da nas, kad to bude zatrebalo, povede u prve borbene redove za spas naše drage otadžbine i našeg dičnog mladog vladara našeg uzvišenog kralja Petra II i njegovog uzvišenog doma.

Završavajući svoj govor molim sve prisutne da na ovom mestu iz dubine duše odamo priznanje blaženopočivšem kralju Aleksandru I Ujedinitelju i kličemo Slava mu; a da njegovom nasledniku mladom kralju Petru II kažemo iz dubine duše da živi kralj Petar drugi i njegov uzvišeni dom.

Živeo gospodin generalni direktor, gospoda izaslanici i dragi naši gosti i drugovi!

Posle njega i posle male pauze ustaje naš vredni, agilni, neumorni, požrtvovani i iskreni drug i radnik na korist našega udruženja Čuić Nikola, predsednik pododbora Vinkovci pa kaže: Poštovana Gospodo! Molim vas, da mi dozvolite, da pre nego što predjemo na dalje veselje ove naše svečanosti, da pozdravim našeg mladog kralja Petra II. sa rečjom živeo. (Prisutni ustaju i kliču, živeo). Da pozdravim našega uvaženoga gosp. Ministra Saobračaja sa istom rečju Živeo! (Prisutni kliču živeo). Meni kao predsedniku ovog pododbora stručnog udruženja ložača u Vinkovcima, čast mi je pozdraviti gospodina izaslanika Njegovog Vel. Kralja, izaslanika gosp. Ministra Saobračaja, svu gospodu izaslanike vojne i civilne vlasti, korporacije svih društava i Vas dragi moji drugovi. Ložači ovog pododbora od svojih malih zarada i iz vlastitih sredstava odlučise da sakupe svotu novaca te da kupe i osvete ono što je svakom sinu ove otadžbine najmilije. Svaki ima ovo da čuva, pa ako treba da i svoj život da. Da čuva svoju zastavu, za koju su mnogi dali svoje živote dok su došli do iste. Mi ložači ćemo ovu našu zastavu visoko dizati, jer ona je za nas najveća svetinja. Sinove ove otadžbine sakupi ćemo pod istu, da se svi zajedno borimo za Kralja i Otadžbinu, a protiv svakog onoga koji bi se usudio da dirne ovu našu tekovinu i svetinju. Živeo Kralj Petar II. Živeo narod! Živeo vojska. Govor druga Čuića, na prisutne je ostavio dubok utisak, a aplauzu kraja nema.

Posle druga Čuića, govori u ime Oblasne Uprave Udruženja mašinovodja delegat drug Bizovičar, koji je rekao ovo:

Draga braćo ložači i cenjeni gosti!

Kao delegat Oblasne Uprave Udruženja Mašinovodja imam čast kao mašinovodja iz pododbora Vinkovci, da zastupam sve mašinovodje sa teritorije Subotičke direkcije. Ovom prilikom pozdravljam i želim bratskom Udruženju da pod okriljem svoje svetinje vodi svoje članove u pravcu napretka i odanosti k našoj saobračajnoj ustanovi.

Mi mašinovodje, koji na lokomotivi delimo sa vama dobro i zlo, 50% naš zajednički život je u tesnoj vezi oko zarade nasušnoga hleba. Rame uz rame i sa znojnim licem režemo i bratski delimo ono što smo teškim našim radom zaradili. Ovakovim našim radom i sa ovakvom deobom našom, verno i odanom služimo vrhovnim starešinama Kralju i Otadžbini (Svi prisutni kliču živeo Kralj.) Tom prilikom čestitam pododboru ložača u Vinkovcima, želim da u duhu zastave idete onom stazom, kojom su išli svi naši pretci, koji su nam u amanet ostavili „zastava je zenica oka vašega,“ neka živi geslo složno sa punom parom na rad u budućnosti. Živeo Kralj! Živeo Vojzka! Živeo Jugoslavija! Živeo Kraljica Majka! Živeo zajednica! (kod svih prisutnih vlada raspoloženje, a aplauz dostiže vrhunac). Drug Pualić Dane predsednik oblasne uprave udruženja ložača u Subotici u svome govoru rekao je između ostalog ovo: neka se svaka zastava kiti onako kao što je ova naša i da se poštuju one zastave koje su državnom trobojkom označene. Drug Pualić, izrekao je ovo lakonski, ali razumljivo. Gosp. Dr. Marić, gradonačelnik u svome govoru izneo je sledeće: U ime grada, u ime vojne i civilne vlasti, pozdravljam ovaj gest ložača. Društvo je usko vezano za zastavu, a zastava je jaka. Veliki i naporni rad ložača nam je nevidljiv, ali ovaj gest ipak nam dokazuje nešto vidljivo. Samo u društvu, jer u društvu je čovek najvećma zaštićen.

Posle govora gos. Dr. Mărica, a pri polasku kući, naš uvaženi kum, oprostio se ukratko sa ložačima sa ovim rečima: Meni je poznat rad vas ložača, vi ložači mnogo radite, malo tražite. (Kod prisutnih tako je!) Ja vam sa moje strane obećavam svaku pomoć i želim vam dobro veselje Živeo Kralj i ceo Kraljevski dom. Živeo! Gosti uz zvuke muzike ispraćeni.

Posle ovih govora celo ostalo društvo je nastavilo veselje. U tom našem veselju uvaženi gosp. Sušić, prota održao je jedan podugački govor, koji u sržu donosim: Ovaj istorijski događaj za ložače treba da ima mesta i da se zlatnim slovima upiše u istoriji našoj. Ne treba da zaboravimo kada nam je naš oslobodioc Kralj Petar I (Slava mu) rekao: „vi ste ložači V. armija moje dične vojske“. Sve što je osvešćeno ima napretka, a ne osvećeno samo propada. Tako, dragi ložači, jedna skromna mala kuća i ako je sirotinjska ako je osvećena ona postoji, neruši se i ne propada, a jedna ogromna velika kuća, koja nije osvećena iz dana u dan se vidi kako rone i opada. Pododbor je učinio svoje, osvetio je svoju zastavu i ona stoji i propasti neće. Posle ovog govora uvaženi prota povukao se iz društva, a drugovi sa svojim gostima i sa svojim familijama nastavili su veselje sve do polaska zadnjega voza, kada su se i gosti krenuli svojim kućama. Istićem, da je pododbor Vinkovci učinio svoje i svoje misli pretvorio u delo. Broj članova samoga pododbora pretstavlja jednu mirnodopsku četu V. Armije. Ona je osvetila svoju zastavu na ponos i diku ne

samo njima, već i svojim starešinama. Знаће они чувати ову за њих светинју, а под њом не само да ће сакупити другове ложаће, već i своју децу, те ће осветлати образ својим претцима i даће повода свим младјим генерацијама какав човек треба да буде када је у друштву.

Неће они дозволити да се она развија тамо где јој није место. Неће они дозволити да се она скупи када други хоће. Шириће-се и леprшати на све стране, а мирис измирне мирисаће нам из њезиног платна док год смо живи. Окадје-на митишљавом измирном i молитвима упућеним Господу Bogу, предана је пододбору i свима њезиним члановима да се са ведрим челом i поноситим коракom дигне у вис, да нам весело i поносито служи на одбрану своје крвљу стечене земље. Дигнућемо је у вис исто онако као што се мирис измирне дигао када се је освећивала, нека се i у vazдуху лепрша, нека њезине боје буду тумач срца нашега. Нека се лепрша плавим небом од Јадрана до Девдјелије, а с радошћу ћемо казати „како право тако здраво.“

Subotica septembra meseca 1936 год.

Одговор на тачке наше резолуције која је донешена на XII редовном конгресу одржан ове године у Сарајеву

Доле штампан одговор Генералне Дирекције по нашем тражењу достављамо свима члановима ради знања и управљања. Остале тачке када будемо добили као одговор исте ћемо штампати у нашем листу „стручни ложац“.

17 октобра 1936 год. Централна Управа у Београду

КРАЉЕВИНА ЈУГОСЛАВИЈА
ГЕНЕРАЛНА ДИРЕКЦИЈА ДРЖ. ЖЕЛ.

Машинско одељење

Г. д. бр. 107467/36 — IV-2/в

13 октобра 1936 год.

у Београду

(препис оригинала)

Централној управи стручног хуманог културног Удружења ложаца Државних железница и бродова

Београд

У вези Ваше преставке бр. 53. од 16.VII-1936 год. односно у вези Резолуције донесене на XII ред. год. конгресу за потребе ложаца државних железница. извештава се Управа да је издато наређење Обласним дирекцијама са следећим садржајем:

1) Ложаћи, скинути са вожње услед здравствених разлога, имају се искористити у дужностима, које одговарају њиховој способности и здравственом стању. Такве су дужности: ложац водоцрпа, десетари рампе за издавање угља, издавање уља и сл.

2) На електричним дизалицама за снабдевање локомотиве морају радити засебни службеници, који а су дизалице поверене. Не може се дозволити да се, за руковање дизалицом, одређују ложаћи у свом слободном времену.

3) Ложаћи, запослени на тешким пругама (зупчасте пруге, пруга са много тунела и сл.) имају се с времена на време изменити. Ред је, да не врше у тешким приликама стално исти службеници службу, него да дођу и до лакше службе, а на њихова места да се поставе, други, који су претходно вршили службу на лакшим пругама.

4) Не може се дозволити да неке ложионице ложаћима-радницима, који су додељени у турнус, исплате дневно само 7 сати. Турнусним радницима припада надница за 8 сати.

Захтеви по осталим тачкама резолуције удовољава се само у толико, у колико се не косе са постојећим прописима.

По наредби

Генералног Директора

Начелник Машинског одељења

Инж. Милоје Здравковић, с.р.

Да ли је парна локомотива застарела?

Одржано предавање 17 априла 1934 год. пред немачким машинско-техничким друштвом од стране проф. Др. инж Нордмана, вишег саветника немачких државних железница у Берлину.

У своје време, последњих дана 1932 а почетком 1933 године, када су први пут приспела моторна кола у Хамбург, вршећи пробну вожњу, станица и све околне улице биле су препуне света, а тако исто и у пролеће у 1934 год., на пробној вожњи од Салфедата до Бамберга, на највећем паду Probstzella—Rotheukirchen, привукла је огромну масу света, не само у Солфеду и Бамбергу, већ и дуж целе пруге. Моторним колима без сумње је било пријатно, када су поред аутомобила и авиона могле на прузи да створе изузетно оволики интерес, видећи овакво одушевљење народа.

Позвана да присуствује проби и разгледању моторних кола, штампа је почела да износи билтен о здравственом стању ових кола као што се то чини за једног знаменитог болесника, јер су у почетку били чести прекиди, па је баш и ово објављивање билтена чинило велики ефекат.

Многи су путовали без икаквих других мотива већ само из љубави према моторним колима од Хамбурга до Берлина и натраг, јер је „Летећи Хамбуржанин“, како су га прозвали, повећавао интерес публике.

Међутим парна локомотива, у своје време није имала исти успех. Без сумње, да је и она тада привукла интересовања у оно време и поред тога што је велика пажња била посвећена електричној вучи на прузи Минхен—Штутгарт, па су се високе личности изјасниле повољно о парној вучи, што је повољно утицало на оне, који су било по дужности или наклоности остали верни парној локомотиви. Не може да се оспори и чињеница да је и штампа много утицала на овај ефекат рада моторних кола и електрификације железница, пошто штампа у своје време није много хвалила локомотиву када је са вршених проба парном локомотивом

на прузи Хамбург у погледу брзине и на највећем паду односно успону. где се је велика пажња обраћала на моторна кола, за ову пробу међутим штампа је ћутала.

Када „летећи Хамбуржанин“ није саобраћао, замењивао га је воз са парном локомотивом! Због овога листови су често, укратко и лаконски спомињали овај воз, без обзира што је и он достигао скоро исту брзину као и моторна кола! Не сећам се да сам у неком листу читао за возове бр. 23 и 24 на Хамбуршкој прузи, који је био први брзи воз немачких железница, а саобраћао је у лето 1933 год. са комерцијалном брзином 100 км/час а достигао је у моментима и заокружену брзину до 105 км. на час; а који је исте године у зиму достигао брзину до 111 км. на час; (Берлин—Хамбург 111,8 км/час, Хамбург—Берлин 109,6 км/час); а то је од како памтим највећа брзина воза са парном локомотивом на тако релативно значајној раздаљини.

Данас се много говори о испитивању економије саобраћаја.

Да ли се збиља чини довољан утицај, т. ј. да ли се меродавни чиниоци довољно труде у корист железница, када штампа не може да нам да појам о томе, да непрекорна железничка служба може само да се оствари помоћу моторних кола и електричне вуче?

Да ли би било стварно корисно да се сада сасвим невино баци парна вуча, која код нас заузима 90% од целокупне железничке вуче у Немачкој? Код нас постоји „Златна Рајна“ са врло угодним колима, а у Енглеској „Летећи Шкотланђанин“ које возове такође вуче парна експресна локомотива типа „Кинг“.

Дакле по савести ипак нема људи, који имају рђаво мишљење о парној експлоатацији.

Зар је старост локомотиве тако велика и ужасвајућа? Ова теза је понекад и забрањена сем за оне техничке часописе, који обасипају хвалама моторна кола и дизелове локомотиве, доказујући да су оне превазишле парне локомотиве, заборављајући да је локомотива до сада била главна кичма железничке службе и може се рећи, по мало саркастично, да су то писци, који у суштини ве познају локомотиву као и њене праве одлике.

Без обзира што су старе цивилизоване земље засићене железничким мрежама, треба да поборници модерних моторних кола буду што борбенији, јер нема смисла, нити је пак у питању, да се раде нове пруге за модерне парне локомотиве, специјалне врсте као и за моторна кола, али такође неће се ни дозволити, да моторна кола преузму првенство над парним локомотивама, т. ј. да је потисну. Од сада је „сирота“ парна локомотива у једној одбрамбеној позицији. Реч је само о томе, да се зна, да ли је ово стање угрожено и да ли поборници паре стварају једну врсту „последње одбране“ или је напротив ово стање у тешкој фази т. ј. није чврсто и стално

Ако се сада питамо, које су слабе стране парне локомотиве, помислићемо можда првенствено на економију. Зна се да је цена парне локомотиве много мања од осталих локомотива, а зна се такође, да се до-

бром оргинизацијом радионица и стандаризацијом посла добијају већи размаци између двеју главних ревизија. Према томе питање економичне вредности локомотиве ипак пада на њену потрошњу.

— Наставиће се —

ЗАПИСНИК

IV редовне годишње скупштине Обласне Управе при Дирекцији Речне Пловидбе, Удружењв ложаца Државних железница и бродова Краљевине Југославије. (Свршетак)

Да ли да му се да помоћ и да му се плати правна заштита. Једногласно одобравају, само да управа добро провери. До сада је практиковано и давано је чиновнику који ради на платним списковима за обуставу чланског улога 3% од бруто примања. Ово је одобрено и даље да се овако врши исплата, само да се постара да се сав заостали члански улог наплати.

Г. А. Јанковић претседник скупштине ставља питање о хонорару претседнику секретару и благајнику и вели за 3 члана наше управе потребно је да им се додели хонорар. Сви једногласно одобравају да остане исто као и 1935, и то претседнику 150 дин. секретару и благајнику по 100 дин.

Милић Тодоровић, предлаже да се у резолуцију унесе за регулисање чланова, дневничара и надничара Поводом овога Вук Тошић добија реч и пита како да се састави резолуција да ли одмах или да то нова управа учини како је то и до сада практиковала т. ј. сазове се нова и стара управа, па се и резолуција састави у име скупштине. Сваки члан предложи оно што је од неопходне потребе, а нова управа ову резолуцију преда Дирекцији. Једногласно је решено да се поступи као и досад.

Јавља се за реч Јосип Крпан који добија и каже: Резолуцију саставите и према нашој данашњој одлуци поступите, а даље вели Тошићу „дадосмо ти поверење и по пети пут“. Сви добро знамо да си ти у управи од кад је основано ово наше удружење, Води рачуна о нама а за све неисправности ми ћемо тебе сматрати одговорним. Тошић даје на ово одговор и каже: Другови, хвала вам на поверењу! Имајте у виду да ће ово утицати да га поштујем и ценим. Ја вас сада све молим, да ново изабрану управу у раду потпомажете колико је год могуће, а они су дужни да се свима вашим писменим и усменим молбама одазивају, јер зато сте нас и изабрали. Ја вас сада у своје име поздрављам и свој говор завршавам.

Г. Едуард Соколић надзорник машина изасланик Дирекције Речне Пловидбе добија реч и каже: Драги пријатељи, пошто видим да ће те се ви још извесно време задржати решавајући ваша питања, дозволите ми да вас поздравим и желим вам успешан рад. Сви су поздравили са „живео“, и испратили свога машиновођу са којим су се сви поздравили.

Миливој Ковачевић добија реч који каже другови јуче кад сам добио отсуство са брода „Фрушка Гора“

а кад сам са истог пошао рекао ми је машиновоћа г. Иван Бандл, да испоручим вама свима искрен поздрав као уједно добар и успешан рад у удружењу и у истој раду и слогу. Сви су присутни ово примили са „живео“. Затим каже, другови, ја вас све поздрављам и хвала вам на указаном поверењу. Имајте наде и уверења да ћу ово поштовати.

Веселко Биланција добија реч и каже другови, молим вас дозволите ми да у име ново изабране управе поздравим и кажем хвала вам на указаноме нам поверењу! Другови, добро знајте да ћу са мојим сарадницима све учинити што до нас стоји за добро нас чланова и нашег удружења, али то исто и од вас другова тражимо, да нас и ви увек помажете. Са овим ја свој говор завршавам.

Претседавајући пита да ли има још ко шта да каже? Како се нико више не јавља за реч то саопштава скупштини, да је дневни ред исцрпљен, да новоизабраној управи жели успех у раду, захваљује се на поверењу у име свих функционера председништва скупштине и скупштину закључује у 13.45 часова.

Секретар, Оверачи записника: Председ. скупшт. М. Милошевић, с.р. Хасан Агић, с.р. Ант. Јанковић, с.р. Крешимир Глибоћа, с.р.

Ложачу.

Све службе на свету — што жив човек има
Лакше су од твоје. — Ти си пред првима,
Ко ти позна службу, то признати мора
Мучиш се ко Исус — о том нема спора.

На твојој машини целог си живота
— Кад само замислим — ах, то је грозота,
Том' се дивит' треба, Боже — Свети Боже!
Нико други не би — ал' то ложач може!

Преко твојих руку — замислит је много —
Ти то не истичеш и ако би мого —
Пређе цео рудник угља од камена
— С' дана на дан тако — незнаш шта је смена.

А у летње доба кад сунце припече
Тебе са две стране ватра пржи, — пече,
С једне стране сунце да мозак прогори
А с друге машина, да ти тело гори.

Кад настане зима, незнаш шта је теже,
Дал снег или киша, ил' бура кад реже.
Предњи део тела крај ватре се зноји
А задњи ти део на промаји стоји.

У твоје је лице црнина уткана.
— Руке ти чвораве к'о храстова грана.
Одело од уља гараво и масно
Али службу твоју ти обављаш часно.

Целога живота на машини стојиш
— Крст судбине носиш без ларме — без даха,
Смрт у очи гледаш — смрти се не бојиш
Нити од ње имаш кукавичког страха.

Јов. Т. Марић

Преко лопате

Има нас и таквих, који, чим се дочепамо културе занемаримо своје другове са „оријента“. Толико је тај другар забраздио, да се чак ни имена својих бивших другова не сећа, већ онако присећа се, да је у својој мучној и тешкој служби те људе случајно срео и са њима био кратко време.

*

Постоји велика завист. Неко има кућу па гледа Саву и Дунав, а други шуму. Питамо се сада ко има лепше уживање, с тим пре што је онај до шуме и ловица, па му није потребно да иде далеко у лов.

*

Окомили се ови наши „први претпостављени“ на нашу ову рубрику, али колико се ми сећамо, не постоји случај да је неко од ложача употребио лопату, већ напротив баш сами наши „мајстори“ па према томе нека боље ћуте, да им не изнесемо ми њихове „чикарме“.

*

Чује се да је Ђоша једва остао жив, јер се толико био уморио на слави, да је остао до дубоко у ноћ на свом послу, пошто је имао много конкурената за сећење печења!!

*

Позвао један шеф ложонице са југа свога начелника и шефове на ловачку вечеру.

— Шта се догодило?

Нигде гости нису нашли сачму у месу од дивљач, већ су све сачме биле у кнедлама!

Да би читаоци били начисто, слободни смо да објавимо шта је стварно било.

Како је шеф позвао госте много раније од дана када је правио гозбу, сматрао је, да ће сигурно имати дивљач, јер је своју ловачку способност знао, али на несрећу, шта му се десило.

Оде он и његов „Чапа“ у лов. Цео дан се ломили по кршевима али ништа да падне. Оно што наиђе на пушку, то се промаши, па ти се наш шеф врати без лова.

Жена као жена, закупила га, јер је мужевљево да улови а женино да спреми, па због тога поче и она да га бомбардује.

Ћути! Имам још два дана времена.

Сутра шеф опет оде, али исте среће!

Још већа гужва по кући. Изгубили главу, јер су гости најавили сигуран долазак.

Ипак жена предложи нешто одлично. Слушај, муже, остави ти, благо мени пушку и „Чапу“, па сутра без обзира на срамоту отиди до пијаце и купи дивљач. Муж, као сваки муж послуша жену и у рану зору

на пијацу. Чека он, обилази све радње које продају дивљач али за пакост нигде зеца!

Дође око подне кући без ичега.

Кад га виде жена, у несвест да падне. Шта! Зар ништа?

Муж сав тронут, онако болећивим гласом, рече да нема, али је у једној радњи видео питоме зечева!

Ништа с тим, одговори жена. Гости нам долазе и ми морамо да имамо вечеру.

Отиди ти, док нису распродати и одмах купи два зеца питома.

Враћа се наш шеф сав срећан, јер је и он осећао да је ово најповољније решење.

Сутра дан поче кување и спремање. Како је домаћица ловџијска жена, то начини fine кнедле и стрпа их у лонац где су се кували зечеви.

Око подне жена сва бесна позва мужа и рече му Слушај ужасно ћеш, се обрукати? Што бре жено!

Па нигде драмлије у зечевима! Збиља, Бога ти, него сада ћу и то питање решити. Дограби пушку. Скину лонац са зечевима и кнедлама, па два метка у лонац. Ето ти, жено, и то решено. Сви блажени по кући! Дођоше гости и почеше да једу, докле ће наш начелник, како га дао Бог, да мора све да види и да примети, позва онако неприметно свога шефа и рече му. Па где су драмлије у зечевима. Увек сам налазио сачму у месу, а овога пута нема, док су кнедле пуне сачми. Значи, мој шефе, да нисте могли зечева ни у лонцу да потрефите, већ само кнедле....

Ево вам, драги наши читаоци, једна ловџијска истина.

Мало о открићу споменика пок. друга Чедомира Станковића ложача Ј.Д.Ж. у Ћуприји

Драги другови ложачи. Уморан сам сваког дана од ложачке службе на локомотиви, али ипак морам да се позабавим око овог чланка за наш другарски лист

Драги другови, не могу да одолим болу и тузи, а да вам не изнесем у овоме чланку шта ме боли и тишти. Дана 4-VIII-36 год. одређен сам за делегата Обласне управе Београд, открићу спомен плоче покојног друга Чедомира, који је погинуо приликом удеса у Арачићеву 24/25 октобра 1935 године. Драги другови, не могу да одолим сили другарске пажње која ме толико гони, да свакоме другу појединце опишем, како сам прошао за време те наше хумане дужности, јер не могу да вас све обиђем, па вас зато у овоме чланку молим, да га савесно схватите и ожалите као што га и ја другарски жалим.

Другови, ви сте ме лепо упутили као делегата, са венцем који сам положио на спомен плочу пок. друга Чедомира, али на жалост, нисам у Ћуприји наишао на другове, који су требали да ме из пажње, а такође и по нашим другарским правилима дочекају и распоред открића спомен плоче саопште.

Другови, свестан и непоколебљив своје свете дужности и ако уморан, морао сам да сам трчим од једног до другог, да их нађем и упитам када ће, где и како да се изврши освећење?

Другови, прво сам нашао претседника пододбора у Ћуприји, који ми је врло мало рекао о открићу а много више о слави ложача!

Не кажем да се није требало славити, не другови, и то је наша света дужност, али кажем, да су за откриће спомен плоче врло мало поклонили пажње. Али ја као друг и познавалац наших правила, видећи где се налазим, предузео сам све мере у колико год сам могао, да се ова тужна свечаност што боље изведе.

Другови, добивши обавештења од другова у Ћуприји, да се гроб покојног Чедомира налази у оближњем селу удаљеном 4—5 км. и да је полазак из Ћуприје одређен за 3 сата ујутру, отишао сам у варош.

Једва сам чекао када ћемо да се кренемо. Дошли су 3 часа! Кренуо сам али на жалост и сада наилазим на препоне који се требају строго да савладају и обред изврши.

Нисам нашао нити вођу речене поворке, а нити пак одређене чланове! У тој мојој муци ипак су се нашли неколико другова те су ме помогли, па сам сам на брзу руку нашао пароха и остало за обред, те је обред извршен у реду.

Другови, овакав рад другова у Ћуприји је за свачију критику, када нису нашли слободног времена 2—3 часа да ублаже бол супрузи пок. Чедомира која се бори са четворо незбринуте деце. Извештавам другове, да смо успели, да молбом код наших Државних железница најстаријег синчића покојног друга Чедомира упослимо за браварског ученика у ложионици Ћуприја.

Од толиког броја другова присутни су били свега и то:

Петар Ракић, парох

Милија Лукић, ложач са породицом као делегат.

Витомир Бошковић, ложач из Ћуприје.

Марко Деспотовић, ложач из Ћуприје.

Михајло Милојевић, „ „ „

Трифун Стефановић, „ „ „

Станислав Милошевић, „ „ „

Јанко Бако, „ „ „

Илија Милојковић, чистач лож. Ћуприја,

Рубић Драги бравар из Ћуприје и

Милутин Милојевић, интимни друг пок. Чедомира са села.

Милисав Николић, м-вођа из Ћуприје;

Петар Варго, ложач из Ћуприје.

Другови, критикујем рад другова из Ћуприје. У другом чланку ћу изнети број, који су могли да изврше ову нашу другарску дужност, али нису хтели.

Лака земља нашем Другу пок. Чедомиру и слава му!

Милија Лукић, с. р.

ложач Ј.Д.Ж. ложионице Београд

Промена места

Албијанић Гаврило, ложач служитељ II, желео би мењати се са службом то јест службено место са ложачем из које било ложионице или њене испоставе на територији Сарајевске Железничке Дирекције.

Заменити се може само онај који је регулисан значајним или служитељем. — Заинтересовани ложач нека се јави на адресу Албијанић Гаврило ложионица Нови Сад.

Персоналне ствари.

Микулић И. Иван, дневн. за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Загреб Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84789/36

Рабанашић М. Марин, дневн. за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Загреб Гл. Кол. Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84827/36

Бадањак Ј. Мијат, дневн. за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Загреб Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84427/36

Ловнички Ф. Иван, ложац зван. II кат. III гр. сада дневничар за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Загреб Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84805/36

Хорват И. Стјепан, дневн. за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Славонски Брод Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84343/36

Ероп Ђ. Дамјан, дневн. за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Славонски Брод Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84962/36

Мрвић С. Стеван, дневничар за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Славонски Брод Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84636/34

Ђурасек В. Тома, дневн. за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Осијек Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84353/36

Опатић И. Антон, дневничар за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Осијек Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84516/36

Бакота М. Мате, дневничар за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Осијек Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84897/36

Каса С. Антун, дневничар за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Осијек Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84425/36

Плеше А. Матија, дневничар за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Српске Моравице Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84433/36

Лончарић Г. Грга, дневничар за чувара водоцрпа зван. II кат. III гр. при ложионици Српске Моравице Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84755/36

Цар Н. Матија, дневн. ла ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Српске Моравице Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84888/36

Максимовић С. Бранко, дневн. за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Бања Лука Дирекција Загреб.

Г. д. бр. 84824/36

Мрак С. Томо, дневн. за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Бјеловар Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84822/36

Грчић И. Јосип, дневничар за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Бјеловар Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84354/36

Павко Ђ. Славко, дневн. за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Бјеловар Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84387/36

Хорват М. Стјепан, дневничар за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Бјеловар Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84274/36

Перић М. Мате, бив. зван. II кат. III гр. сада дневничар за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Сплит Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84274/36

Поповић Т. Бранко, дневничар за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Сплит Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84432/36

Лозанчић П. Јосип, дневничар за ложаца зван. II кат. III гр. при ложионици Сплит Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84895/36

Суша Ђ. Илија, дневничар за ложаца зван. I кат. III гр. при ложионици Грачац Сплит Дирекције Загреб.

Г. д. бр. 84743/36

— Наставиће се —

„Članovima Obl. Upr. Zagreb“

Od dana 1. septembra 1936 godine pa do daljnjeg, isplaćivat će Oblasna Uprava Zagreb pored posmrtnine za člana i suprugu i posmrtninu za djecu. Djete mora biti zakonito, a staro najmanje do 72 h pa uključivo do 16 godina. Visina posmrtnine je u svakom slučaju Din. 300.— (tristotine), a isplaćuje se odmah po predodjenju smrtnog lista umrlog djeteta.

Raniji slučajevi od spomenutog datuma, neće se uzimati u pretres.

Za Oblasnu Upravu Zagreb

Tajnik:

Matan Ivan, s. r.

Predsjednik:

Belošić Ivan, s. r.

Пок. Хиртенкауф Ото

Захвалница

Најтоплије се захваљујем Удружењу ложаца државних железница и бродова, који су ми изашли у сусрет и дали ми потпорну помоћ за умрлога ми мужа у износу од 1.500.— дин, (хиљаду и петстотина динара)

Захвална удова

Магдалена Хиртенкауф, с. р.

Власник за Удружење Ложаца Државних Железница и Бродова Милош Ђосић, Прокоп 66 Београд. Уредник: Инж. Боривоје Цветковић

— Раковица, Крекова улица.

За Штампарију „Полет“, Урош Јудић Београд Змај од Ноћаја 5. Телефон 28-139.